

Tieto Adalayn naittamisesta ei tullut heimolle yllätyksenä, minkä hän sai pian huomata. He olivat kaikki olleet asiasta varmoja jo silloin, kun olivat ottaneet hänet vastaan paimenestaan. Kuitenkin vasta sitten, kun Adalayn isä oli Samuel vierellään käynyt kylän keskellä olevan nuotion ääressä julistamassa asian päätetyksi, saapuivat he onnittelemaan Adalayta. Samalla he onnittelivat myös Adalayn äitiä, joka oli onnistuneesti saattanut maailmaan jälleen uuden tyttären, Adelan. Suurimman osan seuraavista päivistä Adalayn onnistui vältellä onnittelevia heimolaisia piilottelemalla jurtassa. Oli huono enne, jos vastasyntyneen lapsen luo tuli vieraita, joten Adalay vietti melkein kaiken aikansa kotijurtan hämärässä katsellen, miten sukunsa naiset hoivasivat uutta vauvaa ja synnytyksestä toipuvaa naista. Näiltäkään hän ei kuitenkaan saanut rauhaa, sillä suvun naiset alkoivat pian vihjailla hänelle metsämaan miehestä ja yhteisistä lapsista tämän kanssa. "En ole edes nähnyt koko miestä!" hän kivahti viimein isoäideilleen ja ponnahti pystyyn kädet nyrkissä. "Mistä minä tiedän, millainen hän on tai millainen on hänen mahtinsa vuoteessa!" Posket loimottaen ja silmät kyynelten kirveltäminä tyttö repäisi jurtan oven auki ja karkasi pihalle ennen kuin vielä loukkaisi vanhuksia sanoillaan. Itkien hän haki Ríyddaria katseellaan ja äkkäsi lopulta hevosen tasangolla hiukan kauempana. Viheltäen tälle hän lähti juoksemaan hevosta kohti vain nähdäkseen, ettei tämä ollut yksin. "Tulithan sinä lopultakin ulos sieltä", Turie tokaisi nousten seisomaan ja pyyhki tasangon hiekan housuistaan. Tuima ilme kasvoillaan nainen heitti mustan orin ohjakset Adalaylle. "Pohdinkin jo, kuinka monta päivää jaksat itkeä tuolla sisällä ja voivotella kohtaloasi." Adalay kuivasi kyyneleensä ja pujotti ohjakset Ríyddarin päähän. "Oletko odottanut kauan?" Vastaamatta kysymykseen nainen heilautti itsensä oman hevonsensa selkään ja käänsi selkänsä kylälle. "Paimenet odottavat meitä. Minun on vietävä viesti: Heimo pysyy täällä. He eivät aio siirtyä minnekään, ennen kuin hääsi on pidetty." Adalay nyökkäsi ja nousi ratsunsa selkään niin ikään. "Minun pitäisi sanoa heille, että lähdén mukaasi - " "He tietävät jo. Puhuin Adalindin kanssa aiemmin. Hän oli myös sitä mieltä, että sinut on saatava ulos raikkaaseen ilmaan. Muutut pian samanlaiseksi kuin Maya, mikäli hengität liian pitkään kotisi savua." Turie ei vielääkään katsonut häneen päinkään ja Adalay alkoi tuntea olonsa vaivaantuneeksi. "Onko jotain, jonka voisin tehdä hyväksesi?" hän kysyi hiljaisella äänellä ja ratsasti naisen viereen laskien kätensä tämän ohjia pitelevälle kädelle. Hän tunsikin naisen käden tärisevän kosketuksensa alla ja nostaessaan katseensa Turien kasvoihin hän näki kyynelten kimaltavan tämän ruskeissa silmissä. Kiireesti nainen käänsi katseensa muualle ja työnsi leukaansa uhmakkaana ulospäin ohjaten samalla hevonsensa eteenpäin ja itsensä pois Adalayn kosketuksen alta. "Olemmeko lähdössä vai emme?" Adalay laski katseensa ja huokasi syvään. Sitten hän keräsi ohjat käteensä ja maiskautti orilleen merkin lähteä. Hitaasti, päättään riiputtaen hän seurasi Turien laikukasta ratsua, jolla ei näyttänyt olevan kiire minnekään. He eivät sanoneet toisilleen sanaakaan, joskin Adalay huomasi vähän väliä Turien harteiden tutisevan tämän hillitessä itkuaan, joka miltei murtautui läpi. Surun murtamana ja huuliaan purren hän jatkoi ratsastusta osaamatta auttaa ystäväänsä. Heidän ensimmäinen iltanuotionsa oli onneton. Vaikka maa oli kuivaa, alue, jolle he pysähtyivät oli kaluttu puhtaaksi puista ja muusta kasvillisuudesta niin, että heidän onnistui rakentaa vain pieni savuttava tikkutuli kuivalle hiekalle. Epätoivoisena Adalay yritti suojella tulta tasangolta puhaltavalta tuulelta, mutta se oli toivoton yritys ja tuli sammui jatkuvasti. Lopulta Turie käski ärähtäen hänen lopettaa ja antaa tulen kuolla jos se kerran oli kuollakseen. Murheellisena Adalay kääriytyi huopaansa pimeyden niellessä heidät yön sisään ja kuunteli tasangon ääniä, jotka tuntuivat olevan lähempänä nyt, kun heillä ei ollut tulta pitämässä niitä kaukana. Tähdet näyttivät olevan lähempänä niin ikään, ja hän oli tunnistavinaan Hopeisen suden ja Suuren haukan hahmot yötaivasta vasten. "Luuletko, että henget tekivät tämän

tahallaan?" hän uskaltautui viimein rikkomaan heidän välilleen nousseen viiltävän hiljaisuuden. Turie ei vastannut heti, vaan kääntyi huovallaan katsomaan taivasta niin ikään. Vetäen syvään henkeä Adalay näki naisen katsovan itseään, ennen kuin tämä kohottautui istumaan ja mulkoili ylöspäin. Hän näki naisen tuulen tuivertaman hahmon tähtitaivasta vasten ja huomasi tämän pyyhkivän jälleen kyöneleitään. "Mikseivät tekisi?" Turie kysyi ääni paksuna ja rykäisi muutaman kerran, ennen kuin jatkoi. "Mehän olemme aina halunneet päästä metsämaan puolelle. Juottaa laumamme heidän joissaan, syöttää eläimillemme heidän metsänsä. Olen pohtinut... oletko sinä se uhri, jonka annamme heille. Jotta saamme pääsyn heidän metsiinsä?"

"Samuel sanoi heidän kuninkaansa tarvitsevan kauppasopimuksia - " Adalay aloitti, mutta Turie viittasi hänet äkäisenä vaikenemaan. "Luuletko, että se kuningas oikeasti piittaa siitä, kulkevatko karavaaninsa vuoristossa vai meidän tasankomme poikki? Henget ovat tämän juonineet, jotta joudumme antamaan sinut sinne..." naisen ääni haipui kuulumattomiin ja Adalay kuuli tämän vetävän katkonaisesti henkeä ennen kuin purskahti täyteen itkuun. Kömpelösti hän kompuroi pystyyn ja kietoi kätensä tärisevän Turien ympärille yrittäen rauhoittaa puolelta toiselle keinuvaa, päättään pitelevää naista. "Ei ole mitään hätää", hän kuiskasi naisen korvaan ja yritti uskoa itsekin omiin sanoihinsa. "Kaikki tulee olemaan hyvin. Kuningas saa kauppareittinsä, me saamme joen ja metsää. Mitä metsämaa tästä kaupasta saa... luulen että he jäävät häviölle tällä kertaa..." Hän tunsu kasvoilleen nousevan hymyn irvikuvan ajatellessaan itseään vaimona tuossa vieraassa maassa. "Antaisin joen ja metsän ja vaikka kaikki kauppareitit, jos saisin pitää sinut täällä kanssani", Turie kuiskasi ja ojensi kätensä silittäen hiljaa Adalayn letitettyjä hiuksia. "Antaisin mitä tahansa, jotta saisin ratsastaa kanssasi tasangolla, paimentaa laumaa ja tanssia iltanuotiolla. Sinun silmäsi kun tanssit... ne näyttävät siltä kuin maailma tanssisi kanssasi, eikä siihen tanssiin mahdu kukaan muu kuin sinä ja maailma..." Adalay painoi poskensa Turien päätä vasten ja keinui hiljaa paikoillaan keinuttaen naista sylissään. Hän ei tiennyt mitä sanoa. Hänellä ei ollut sellaisia sanoja, joita olisi voinut nyt käyttää. Kyöneleet korvensivat hänen silmiään, mutta hän ei uskaltanut pyyhkiä niitä pois. Hän ei ollut ajatellut vielä niin pitkälle. Ei sitä, että joutuisi oikeasti jättämään kotinsa. Joutuisi jättämään tasangon. Jättämään Turien. Henkeään haukkoen Adalay puristi naista tiukasti rintaansa vasten ja yritti rauhoittua. "Sinä vapiset", Turie kuiskasi ja kohottautui hänen syleilystään, "palelet. Ota viltti yllesi. Tämä yö on kylmä." Kiitollisena Adalay otti vastaan huovan, jonka nainen hänelle ojensi ja kietoi harteilleen. Kutsuvasti hän ojensi kätensä ja Turie palasi hänen vierelleen, painaen päänsä hänen syliinsä. Pehmeästi Adalay kietoi huovan heidän ympärilleen ja keinui hiljalleen tasangon tuulen kulkiessa hiuksissaan. Tähdet heidän yläpuolellaan olivat niin kovin lähellä. Suuri haukka ja Hopeinen susi katselivat heitä, Adalay tiesi sen. Millaisen kohtalon nuo henget olivatkaan punoneet heidän ylleen? Paimenet olivat närkästyneitä kuullessaan, ettei heimo seuraisi heitä. Adalay levitteli pahoittelevasti käsiään ja oikoi huopaa ratsunsa selässä orin juodessa ahnaasti uomaansa kuivuvan joen vettä. Hän ei halunnut kertoa näille, miksi heimo oli päättänyt jäädä odottamaan sijoilleen, eikä Turiekaan siitä heille viitsinyt mainita. Vähän väliä Adalay vilkaisi ystäväänsä. Tämä oli muuttunut alakuloiseksi ja vaiteliaaksi. Heidän matkansa aikana nainen oli puhunut vain harvoin, ja silloinkin toistanut toistamiseen kysymystä siitä, oliko tämä todellakin henkien päätös, ja eikö ollut mitään mahdollisuutta Adalayn kiertää sitä jotenkin.

Adalay tunsu olonsa neuvottomaksi. Hän ei osannut antaa ystävälleen sellaista vastausta, jota tämä kaipasi, muttei kuitenkaan halunnut olla yksinkään. Iltanuotiolla hän kuitenkin huomasi hakeutuvansa omiin oloihinsa, kuten Turiekin, eivätkä he enää juurikaan puhuneet toisilleen. Hän pystyi tuntemaan juopan, joka oli kasvamassa heidän välilleen, muttei osannut tehdä mitään sen estämiseksi. Silti Adalay oli enemmän pettynyt kuin hyvillään ratsastajien

saapuessaan kylästä heidän luokseen tuoden viestiä hänen vanhemmiltaan. He vaativat Adalain välitöntä palaamista kotiin, eikä Adalain auttanut muu kuin totella. Viimeisenä aamunaan hän hyvästeli kaikki paimenessa olleet toverinsa, jotka osittain ihmeissään, osittain närkästyneinä saattoivat hänet matkaan kädenheilautuksillaan, ja huomasi, ettei Turie ollut heidän joukossaan. Etsintöjen päätyttyä he huomasivat niin ikään naisen varusteiden kuin hevosenkin puuttuvan. "Toivotaan, että hän on palannut heimon luo", eräs paimenista mutisi ja katseli vakavana kuumuudesta aaltoilevaan horisonttiin. "Yksin on kuitenkin kovin vaarallista liikkua." Myös Adalay tiesi sen. Oli yleisesti heimojen tiedossa, etteivät yksin tasankoa ylittäneet olleet henkien suosiossa. Kovinkaan usein ei kuitenkaan pystytty sanomaan, mitä näille yksinäisille vaeltajille oli tapahtunut, mutta heidän jäänteensä riitti kertomaan, ettei se mitään ystävällistä ja mukavaa ollut. Nieveskellen Adalay nousi Ríyddarin selkään. Hän palasi lähettien mukana takaisin kotiin ilman, että he näkivät jälkeäkään Turiesta paluumatkallaan. Yhden ainoan kerran Adalay oli näkevinään ratsastajan hahmon aaltoilevan horisontissa ja pysäytti hevosesensa, mutta katsottuaan tarkemmin hän oli joutunut toteamaan, ettei se ollutkaan mitään. "Meinasitkos karata paimeneen ja jäädä sinne loppu iäksesi?" tervehti äidinäidin sisar pisteliäästi Adalain palatessa jurttaan ja puistelllessaan tasangon hiekat vaatteistaan. "Älä unohda, että sulhasesi saapuu tänne ennen uutta kuuta! Meillä on siis suuri työ edessä!" Adalay mulkaisi vanhaa naista alkaessaan riisua vaatteita päältään ja vilkuili varuillaan suurta pesusammiota, joka oli tuotu jurttaan sisälle. Sen nahkainen pinta oli ratketa liitoksistaan veden painosta ja Adalay pohti, kuinka paljon kallisarvoista lähdevettä heidän oli täytynyt käyttää saadakseen hänelle kylpyvesi. "Älä siitä murehdi", hänen isänäitinsä puuttui puheeseen huomattessaan tytön ilmeen. "Tietäjät lupasivat pian sadetta. Henget ovat suopealla päällä, viimeinkin!" Adalay tuhahti naiselle ja keskittyi purkamaan nahkaliivinsä nyörejä. Pehmeä nahka oli paikoin kovettunut hänen hikensä suolasta ja hiekasta, ja kuumuudessa turvonnutta nyöriä oli vaikea saada auki. Hän ei edes muistanut, milloin oli viimeksi riisunut sen saati aluspaitansa! "Anna kun minä!" äidinäidin sisar ärähti ja nappasi keritsimet vyöltään. Ketterämmin kuin Adalay ehti ymmärtää, oli vanhus pikemminkin repäissyt kuin leikannut auki koko liivin etuosan nyöriksen vierestä. "Noin siitä päästiin!" "Sinä tuhosit sen!" Adalay älähti kauhuissaan ja piteli päältään putoavaa liiviä käsissään. "Mitä minä nyt puen päälleni? En voi alastikaan täällä liikkua!" Vihaisena hän repi vaatteiden päältään ja puristi sitä käsissään mulkoillen vanhuksia, jotka hykertelivät pesusammion ääressä odottelemassa häntä. "Alkaa olla korkea aika, että alat näyttää asemasi mukaiselta", mutisi yksi isoäideistä ja viritteli käsiensä välissä puhtauttaan hohtavaa kangasta. "Paimenaikasi ovat ohitse, lapsi, tehtävämme on tehdä sinusta heimomme prinsessa sitä metsämaan miestä varten." "Olemme kutoneet sinulle kangasta uusiin vaatteisiin!" Adalind kiirehti sädehtien kertomaan Adalaylle ja viittasi päällään jurtan seinustalle käärittyjä kangasrullia. "Koko heimo on osallistunut." Adalindin kasvoille kohosi unelmoiva ilme ja pikkusisar kieritti auki muutaman rullan villaa, jonka reunassa kulki taidokkaita kirjailuja. Nieveskellen Adalay pohti kankaan arvoa samalla kun avasi nahkaisten lahkeittensa nyörit, jotka oli sidottu vyölleen. Ne olivat niin ikään hien ja hiekan kovaksi karaisemat, joskin Adalay piti sitä vain hyvänä asiana, sillä se helpotti hänen ratsastustaan. Saatuaan lahkeet pois jaloistaan hän avasi vyönsä ja veti vaivalloisesti päältään sääreen asti ulottuvan aluspaitansa. Seistessään lopulta alasti sukulaisnaistensa edessä hän puri huultaan ja tuntien korventavat kyynelleet jälleen silmänurkissaan käveli heidän luokseen. "Pakko meidän on kai yrittää", huokaisi yksi isoäideistä ja osoitti Adalaylle sammiota. "Mutta puhdasta tuosta ei kyllä tule millään." Muut suvun naiset pudistelivat päätään ja vilkuilivat tietäväisesti toisiaan viitaten Adalaytä siirtymään lähemmäs. Varovasti tyttö kiipesi nahasta ja puusta rakennettuun säkkiin ja istuutui sinne.

Saippuainen vesi oli lempeän lämmintä ja ulottui häntä kaulaan asti. Hetken aikaa Adalay jopa huomasi nauttivansa vedestä - ennen kuin palautti mieleensä, miksi oli päätynyt kylpyyn. "Avaa hiuksesi", komensi yksi naisista, "en halua koskea niihin ennen kuin ne ovat auki." Adalay kurtisti kulmiaan ja totteli suoristaen letillä olleet hiuksensa. Huokaisten hän antautui naisten uhriksi ja antoi näiden pestä ja puunata itseään, tempoa ja kiskoa hiuksiaan loputtomalta tuntuvan ajan. Alkaessa tuntea olonsa pikemminkin nyljetyksi kuin kylvetetyksi kokivat suvun naiset Adalayn viimeinkin olevan valmis. Yhtä uupuneena kuin nämäkin, Adalay nousi viimein sammioista, jonka vesi oli ehtinyt jo ajat sitten jäähtyä, ja kietoutui lämpimään taljaan, jonka yksi hänen sisaristaan hänelle ojensi. "Sinusta tuli vaaleampi", huomautti yksi naisista hyväksyvästi ja naksautti kieltään. "Hyvä. Ruhtinaat pitävät vaaleista tytöistä. "Olisi sitten ottanut valkolaisen!" Adalay ärähti ja katsoi käsiään, joiden hangattu iho oli pikemminkin vaaleanpunainen kuin vaalea. Aurinko oli paahtanut hänen ihostaan ruskean jo vuosia sitten, ja maalit, joita he paimenessa käyttivät suojatakseen itsensä hyönteisiltä, olivat jättäneet hänen ihoonsa vaaleampia kuvioita. Vilusta väristen hän hakeutui lähemmäs jurtan nuotiota kietoen taljaa paremmin harteilleen ja isoäitejään kyräillen. Nälkä kouraisi Adalayn vatsaa hänen huomattessaan hiilloksessa kypsyviä ruukkuja. "Onko tuo jänistä?" "On, mutta se ei ole sinulle", vastasi hänen isänsä, joka tuli jurttaan. Naiset olivat ilmoittaneet miehelle peseytymisen päättäneen ja sallivat hänen viedä pesuveden pois. Se lämmitettäisiin uudestaan ja Adalay tiesi ainakin isänsä sekä mahdollisesti äitinsä peseytyvän samassa vedessä. Olisi ollut silkkaa hulluutta heittää niin suuri määrä käyttökelpoista vettä maahan. "Miksei?" Adalay kysyi ihmeissään ja katsoi isäänsä kummeksuen. "Eikö kohta ole jo illan ruuan hetki?" Mies nyökkäsi täyttäessään siankeuhkoista tehtyjä säkkeitä pesuvedessä. "Yksi tietäjistä tuli keskustelemaan kanssamme. Sinua odottaa vielä monta seremoniaa, ennen kuin kuu on vaihtunut. Hän sanoi ettet saa laittaa suuhusi palaakaan lihaa, ennen kuin häät on pidetty." Adalay tuijotti isäänsä tyrmistyneenä. "Eihän tuo voi pitää paikkaansa, tavallisesti morsiamilta kielletään vain karjan liha! Ovatko he edes katsoneet ulos jurtastaan: Tasangolla on kuivuus ja kato. Palanutta heinäkö he olettavat minun syövän?" Mies kohautti harteitaan kasvoillaan lempeä hymy. "Nämä eivät ole tavalliset häät, tyttäreni. Tietäjien on lepyteltävä monet henget, jotta matkastasi metsämaahan tulee turvallinen. Kun olet kuivannut ja pukeissa, ehdotan, käyt puhumassa Husan kanssa. Hän on vielä kylässä ja selittää sinulle kaiken." Isä nosti siankeuhkosäkit harteilleen kevyesti ja keinahtelevin askelin, kuten kaikki ikänsä hevosen selässä istuneet, poistui jurtasta jättäen tyttärensä istumaan nuotion ääreen. "Voi kuinka jännittävää!" Adalind rikkoi isän poistumisen jättäneen hiljaisuuden ja puristi unelmoiden uusia kankaita käsissään. "Kun kaikki on ohitse, isosisareni on metsämaan prinsessa! Voitteko uskoa!" Adalay mulkaisi sisartaan nälkä vatsaansa kourien ja viskasi tätä risulla: "Voimme vaihtaa paikkaa, jos haluat?" Tuntematonta ja vierasta väkeä alkoi virrata heimon maille kuun alkaessa lähestyä kiertonsa loppua. Sana oli viety tasangon kaikkiin kolkkiin ja naapuriheimot tulivat osoittamaan kunnioitustaan niin Adalayn heimolle kuin tämän suvulle matkojenkin takaa. Päivä päivältä jurttien ja hevosten määrä heimon mailla kasvoi ja telttojen meri näytti aaltoilevan tasangon pinnalla kuin kukat kevätsateiden jälkeen. Silti ainoat tulijat, jotka saapuivat metsämaasta, olivat Samuel sekä hänen avustajansa, jotka palasivat takaisin heimon luo. Adalay kuunteli vaivihkaa, miten vaalea mies käsiään ojennellen ja hattua päästään haroen puhui hänen isänsä kanssa. Myös Husa oli pyydetty paikalle perheen suojelijan, Haukan, tietäjänä sekä tietäjien edustajana. Kaikkien miesten katseet olivat epävarmat, mutta eniten heistä hikoili Samuel, pitkässä ja paksussa matkavaatteessaan, jonka selkää ja hihoja koristivat lukemattomat kultalankakirjailut. "Tämä on ennen kuulumatonta!" Husan ääni oli kova ja kiihtynyt. Mies

vilkaisi Adalayn isää ja nämä katsoivat toisiaan neuvottoman näköisenä. Samuel väänteli käsiään ja Adalaysta näytti siltä, että mies voisi hetkenä minä hyvänsä purskahtaa itkuun. "Adalay, tule pois sieltä ja auta minua näiden kanssa!" ärähti hänen äitinsä ja Adalay riisti katseensa jurtan sisällä keskustelevista miehistä takaisin suvun naisiin, jotka levittelivät suuria kankaita maahan heidän kotinsa eteen. "Se mitä he siellä puhuvat, ei ole sinun korvillesi. Tämä sen sijaan", nainen osoitti maassa olevia salkoja ja köysiä, jotka kiemurtelivat salkojen ja kankaiden välissä, "on juuri sopivaa sinun käsillesi. Adalay huokasi ja tarttui köyteen. He kasaisivat juhlatoksia jurtan viereen. Hääväki ja -vieraat tulisivat niiden alle ja seremonia tapahtuisi sen vierellä. Hän vilkaisi jo valmiiksi kohonneita katoksia ja kankaita, joita laiska tuulenvire tanssitti saloissaan. Kaikki eivät millään mahtuisi seisomaan niiden alle, niin paljon väkeä oli tullut todistamaan tätä ennen kokemattomaa hetkeä. Antaessaan katseensa kiertää riemunkirjavaksi maalatuissa ja kirjailluissa kankaissa hän huomasi vaalean nuorukaisen, joka istui hieman kauempana kaikesta ja katseli heitä kiinnostuneena jurtan varjosta. "Kuka tuo on?" hän kysyi kiskoessaan köydestä salkoa pystyyn. "Kuka?" Adalind kysyi kumartuessaan kiinnittämään köyttä raskaalla tapilla maahan. Tyttö sai hakata monta kertaa, ennen kuin tappi pysyi kuivassa ja lohkeilevassa maassa tukevasti. Hiuksiaan haroen sisar kohottautui seisomaan ja Adalay nyökkäsi kainalonsa ali nuorukaiseen, joka katseli heitä toimeettomana. "Ai hän", Adalind naurahti ja vilkaisi kulmiaan kohottaen Adalayta. "Hän on Desjem, tuli Samuelin mukana. Hänen avustajansa, tai niin äiti ainakin sanoo. Mielitkö häntä?" Adalay mulkaisi sisartaan ja katsoi uudestaan nuorukaista, jonka vihreäkirjaillut vaatteet näyttivät aivan yhtä hiostavilta kuin Samuelinkin. "Onkohan metsämaassa kylmä?" "Niin kylmä, että pissa jäätyy kiinni pylyys, ennen kuin olet saanut kyykättyä loppuun!" isänäiti murahti ja viittoi Adalindia tuomaan tapin köyteen, jota ei enää jaksanut pidellä. "Niin että katsokin, että saat varmasti paljon lämmintä vaatetta! Muistan erään talven, kun jouduimme laumaa hakemaan niiltä main, enkä ole kylmempää paikkaa ennen tuntenut." "Kunnes kohtasit miehesi häävuoteessasi!" ivasi joku muu suvun naisista ja sai isänäidin päästämään irti köydestään tämän lähtiessä ivaajan perään. Ähkäisten Adalay harppasi vapaana kiemurtelemaan köyteen estääkseen koko katosta kaatumasta ja huokasi. Millaiseen maahan hän oikein oli päätymässä? Nälkä kouraisi hänen vatsaansa jostain kulkeutuessa paistuvan lihan tuoksu, ja hän puri irvistäen hammasta. Enää muutama päivä, ja hän saisi syödäkseen jälleen niin paljon lihaa kuin vain ikinä jaksaisi. Katokset kohosivat yksi kerrallaan tuomaan väriä ja loistoa harmaiden, auringon harmaiksi paahtamien jurttien joukkoon. Iloinen mieli tuntui tarttuvan niistä kylän asukkaisiin ja Adalay huomasi pakosti hymyilevänsä itsekkin aina nähdessään niiden kauniit monenkirjavat kuvioinnit ja köynnökset. Hymy huulillaan hän kääntyi katsomaan äitiään ja suvun naisia, jotka nyökyttelivät hyväksyvästi ja hymyilivät hekin. Ehkä tämä tästä, hän pohti ja kääntyi katsomaan jurttaa, jonka ovi kävi isän astuessa ulos. Mies katsahti katoksiin ja Adalay näki hymyn vilahtavan tämän vakavilla kasvoilla, ennen kuin miehen ilme tummeni ja tämä kääntyi. Heidän katseensa kohtasivat. "Adalay, tyttäreni. Tule sisään. Meidän on puhuttava häistäsi." Hän tuijotti Samuelia ilmeettömänä. Vaalean miehen katse vaelsi vuoroin hänen, vuoroin tytön molemmiin puolin seisovien miesten kasvoilla hiki ohimoita pitkin valuen. Lopulta tämä ei enää kestänyt, vaan muodottomaksi mytyksi käsisään pyörittämänsä hattua väännellen mies levitti kätensä epätoivoisena: "Olkaa niin kiltti ja sanokaa jotain!" "Mitä sanottavaa minulla tähän on?" Adalay kysyi ohuella äänellä ja katsoi edessään olevaa ahdistunutta miestä. "Te kerroitte ettei tuleva mieheni pääse häihin. Ettei hän pidä seremoniaa tarpeeksi tärkeänä, jotta katsoisi tarpeelliseksi osallistua. Te kerroitte hänen ehdottaneen teidän seisovan hänen tilallaan seremoniassa, joka pidetään täällä. Jonka jälkeen toinen seremonia,

jossa hän itse olisi mukana, pidettäisiin metsämaassa." "Niin", Samuel sanoi ja jatkoi hattunsa pyörittämistä. "Paljonpa minulle jää sananvaraa tähän", Adalay kuiskasi ja katsoi isäänsä, joka pyöritteli vakavana päätään. "Mitä henget sanovat asiasta?" Hän katsoi Husaa, jonka kaljuksi ajellulla päällelaella kimmelsi hiki miehen pohtiessa Samuelin kertomia sanoja. Tämä katsoi vakavana Adalayta ja puristi huulensa tiukasti yhteen mitään sanomatta. "Mutta kunnolliset häät järjestettäisiin sitten, kun olette saapuneet, öh, metsämaahan!" Samuel kakisteli ja vilkuili kolmikon kasvoja epätoivoisena. "Ja lordi Tomen on oikeasti todella, todella pahoillaan siitä, ettei kykene osallistumaan tähän seremoniaan. Hän ei vain yksinkertaisesti kykene -" "Osallistumaan omiin häihinsä?" Adalay tunsu isänsä kehon jäykistyvän vierellään ja laski rauhoittavasti kätensä miehen raivosta tärisevälle käsivarrelle. Yllättävä tyyneys oli sen sijaan vallannut hänet, vaikka jossain mielensä sopukassa tyttö oli varma, että olisi tahtonut kirkua. Olivatko häät ilman miestä todella häät? Pystyisikö hän jotenkin kiemurtelemaan tästä ilman, että häpeä laskeutuisi hänen sukunsa päälle? "Vadof, häät järjestetään", Husa sanoi äkkiä avaten veitsenviiltoa muistuttavan suunsa ja kohottaessa katseensa jurtan kattoluukusta ulos kiemurtelemaan savuun. "Häpeä ei ole sinun vaan tämän metsämaan Tomenin, joka näin törkeästi kohtelee sukuasi. Kuten tämä mies on esittänyt, sinä, Samuel seisot seremoniassa Adalayn vierellä ja hoidat miehensä osuuden kuten hän sen täällä suorittaisi." "Mutta -" Adalay avasi suunsa säikähtäneenä ja ajatteli pientä jurttaa, joka oli kohotettu kylän ulkopuolelle. Hän värisi kuvitellessaan Samuelin ohjaavan hänet sinne ratsunsa selässä. Miehen kädet vyötäröllään tämän nostaessa alas ratsailta ja kantaessa häävuoteeseen... Ilmeisesti Adalayn isä oli ajatellut samaa, sillä miehen kädet puristuivat nyrkkiin ja tämä mulkoili vaaleatukkaista miestä silmät salamoiden. "Sinä et tyttäreni kehoon kajoa!" Vadof murisi ja astui lähemmäs miestä vetäen Adalayn suojelevasti selkäänsä taakse kuin mies sillä sekunnilla yrittäisi käydä tytön kimppuun. "Enhän minä -" Samuel aloitti, mutta Husa kohotti kätensä ja laski ne rauhoittavasti molempien miesten harteille. "Ei hätää. Henget ovat kertoneet minulle, mitä tuleman pitää. Samuel ei kajoa tyttäreesi, Vadof, sen vannon. Häyönsä", mies kääntyi katsomaan Adalayta vakavana, "Adalay tulee viettämään henkien kanssa. Sen suurempaa kunniaa ei kellekään nuorelle naiselle voida suoda." Adalay värisi isänsä selän takana ja katsoi tietäjää tämän tummiin silmiin, jotka tuijottivat vakavina tämän ahavoituneista kasvoista. Varovasti hän nyökkäsi ja kosketti kaulallaan olevaa ketjua, lahjaa, jonka oli saanut sukunsa vanhimmilta. Siinä roikkuivat yhdessä Hopeinen susi ja Suuri haukka ja Musta kettu. Kenenkään muun kuin henkien kanssa hän ei haluaisikaan häyötään viettää. "Se on sitten päätetty", puuskahti Vadof ja heilautti käsiään ponnettomasti rikkoen jurttaan laskeutuneen hiljaisuuden. "Turhaan me enää ketään odotamme, jos muita tulijoita ei kerran ole saapumassa, vai kuinka, Samuel?" Vaalea mies hätkähti kuin olisi lyöty ja nyökytteli kiivaasti vilkuillen vuorotellen tietäjästä Vadofiin ja takaisin Adalayhin: "Kyllä, herra. Olette oikeassa." "Selvä on, lapseni", Vadof kääntyi Adalayn puoleen. "Käy ilmoittamassa suvun miehille, että teurastavat karjaa ja laittavat kuoppaan hautumaan. Pidämme häät heti, kun kaikki on saatu valmiiksi." Adalay nyökkäsi ja kohotti kätensä tervehdykseen tietäjälle, ennen kuin harppoi sydän pamppaillen jurtan ovelle. Viimeisiksi sanoikseen, ennen kuin astui ulos auringon tuliseen paahteeseen, hän kuuli Husan mutisevan Samuelille: "Valmistaudu mies, kahden illan päästä menet naimisiin."